

tak; énekrészeit szépen énekelte el, de jártékát kevesebb merevséggel és több bonhomióiával képzeljük el. Kovács Hanna kezd meg szokni a színpad éles levegőjét; megfelelő szorgalommal és játéknak a tudatos-ságig való elmélyítésével jó operett-énekes-nő válhatik belőle. A vidámságot *Solymosi* Sándor és *Heltai* Jenő vitték bele az előadás-ba; volt is sikerük bőven: a felsőbb régiók régen mulattak annyit, mint ezen az estén. Igen jó a *nyolc hajadonok* kis csoportja és ötletes, szép énekszámja; *Virágháti* Lajos dirigálta őket ügyesen.

A nézőtér a legutolsó helyig megtelt s a tetszés sűrű jeleivel kísérte a bemutató előadást, felvonások után sokszor függöny elé tapsolván a szereplőket. Kétségtelen, hogy az operettben rossz kedélyű emberek fogyatkozásokat is fedezhetnek föl; nekünk és a közönség legnagyobb részének tetszett, mert a mai operett-irodalom relative legharmonikusabb eredményét nyújtja és mert a dekoratív beállításokban nagymester külföldi rendezők számára valóságos aranybánya. Csak örülni lehet rajta, ha magyar szerzők alkotása olyan általános és értékes sikert ér el, mint amilyen a *Szibill* bemutatását kétségkívül minden jó színpadon kísérni fogja.

*** Uj drámai műfaj alakul.** Charles *Frohman*, a híres amerikai manager nemrég legújabb amerikai tapasztalataival visszatért Londonba, ahol elmesélte, hogy az új világ új drámáját erősen befolyásolja a tanító és a mozi. „A legutolsó amerikai szezon — meséli — megmutatta, hogy a közönség erőteljes és rövid jeleneteket kedvel, nem törődve azzal, hogy van-e összefüggés köztük, vagy nincs, — vagy vig dolgokat több mozgással, mint dialógussal és eszmékkel. Ez az irány a gyors ritmus felé a táncórület miatt van. Azt hiszem, hogy Amerikában azoknak a drámáknak van a legjobb kilátásuk, amelyeknek jelenetei *oly gyorsan kerekgetik egymást, mint a mozi.*“ Shakespeare nem igen játszották Amerikában a múlt évben. A közönség nem azért nézi meg Shakespeare-t, mert nézni kívánja, hanem mert azt hiszi, hogy meg kell néznie.

*** Mária Antónia.** A színházi iroda jelenti: Egész szombatig a Szibill dominálja a műsort, szombaton Szomorú Dezső ötfelvonásos drámáját, *Mária Antóniát* mutatja be a színház, amely már hosszabb idő óta készül erre a nagyhatású, gyönyörű kiállítás színműre. A nagyasszony, A rajongó Bolzay lány, a Györgyike drága gyermek szerzője új drámájában Mária Antóniát, a francia forradalom kitörését és a királyi család nagy tragédiáját viszi színpadra. A színház ragyogó korhű kiállításban és a legelsőrendű szereposztásban adja elő a rendkívül érdekes és nagyhatású ujdonságot, amely tele van kitűnő szereppel. Mária Antóniát Gömöri Vilma játsza.

SZÍNHÁZI CUKORKÁK,

ajándék-dobozok
gyöngyörű választékban

RUFF-CUKORKAÜZLET

Kárász-u., Ungár Mayer-palota. Telefon 11—43

Délmagyarország

előfizetési ára Szegeden:

egy évre . . .	24.—	kor.
félévre . . .	12.—	"
negyedévre . . .	6.—	"
egyhónapra . . .	2.—	"

Három hid.

— A szegedi közlekedés fejlődése. —

(Saját tudósítónktól.) Három karcsu hid fogja nemsokára összekötni a Tisza két partját. Három hid! Bizony, messze kerültünk a régi jó hajóhídtól, mely a mai halpiac táján, a Wodianer-palota sarkától indult át a nagy vizen s minden veszedelem nélkül át is lehetett rajta menni, feltéve, hogy nem volt kinyitva a hullámot hasító hajóknak.

A három hidra és az államvasutaknak tervezett tizenhatmillió beruházására gondolva, lehetetlen, hogy el ne esodálkozzunk a város közlekedésügyi viszonyainak boszorkányos fejlődésén. Hányan vannak még köztünk, akiknek földi pályafutása hosszabb, mint a vasutnak élete! Ők még emlékeznek az első küzdelmekre, melyek arra irányultak, hogy Szegedet bekapcsolják a nagy vasuti forgalomba. Ők még utaztak a poros delizsánccon, meg a „gyors paraszt“-on, mely a negyvenes években pesti bálakra vitte öreganyánkat. Éltek akkor, mikor megjelent a szegedi Tiszán az első gőzhajó — a kuriózum kedvéért persze *Duná-nak* hívták — s hozta a hátán a legnagyobb magyart, a vi-ziutak fő-főmesterét. Haj! micsoda rettenetes kavarodásban volt a város népe! Ott nyüzsgött a parton a tizezrekre menő tömeg s mikor a víz hátán óriás hattyúként, könnyű suhanással felvonult az ördög masinája, a rá-cok hallgatva bámultak s feleségeik keresztet hánytak magukra, — mint az egyszeri krónikás meséli. A magyarok ellenben tulcsapongó örömeikben a parton versenyt futottak a siető hajóval.

Hát még mikor az ötvenes évek elején megjelent Szegeden az első gőzmozdony! Abban az időben rettentő sokat beszéltek arról, hogy merre vezessék be a városba a pesti vasutat? A tervező mérnökök a budai országutát — mai Kossuth Lajos-sugarutát — jelölték ki erre a célra. Ott futott volna a vasut egyenesen neki a mai színháznak; a színház táján emelkedő töltés vitte volna föl a vár bástyájára s a vasuti hid a Dankó-szobor tájékán szelte volna át a Tiszát. Nagy kár, hogy ez a szép terv akkor meg nem valósult; most itt haladna át fővasutunk a város szívében, mint Berlin vasutja s a mi Friedrich-strassei pályaudvarunk ott volna valahol a Korzó-mozi tájékán. Ám akkor istenkísértés volt ilyen tervvel előállni. A város polgársága népgyűléseken tiltakozott a terv valóra váltása ellen. Gőzvasut az utcán! Ki hallott már ilyet? Megbokrosodnának tőle a lovak, a gyerekeket nem lenne szabad kiengedni az utcára, de meg békén aludni se lehetne a zörgő masinától az egész városban. Az is bolond, aki felül a gőzvasu-
ra, — vélte az akkori közvélemény, — vagy, ha nem bolond, hát menten megzavarodik elméjében a rettentő gyorsaság előidézte szél-fuvástól . . .

Elég az hozzá, hogy Szeged nem engedte be magába a pesti gőzvasutat. Ezért aztán el kellett neki csavarodnia a baktói szőlők alá s a mai rendezőpályaudvar lett Szeged első állomása, ott szálltak föl s le az utasok. A felszállás azonban nem ment olyan egyszerűen, mint ahogyan itt a súlyos szavakkal dobálózunk. Előbb ki kellett jutni az állomáshoz, ami igen nagy gond vala a feneketlen sár miatt. A hosszú út kikövezésére gondolni sem lehetett — egész vagyont emésztett volna az föl, — így hát tulajdon-

képen Molnár Antal nyerges-mester kapcsolta bele Szegedet a világforgalomba azáltal, hogy négy bérkocsit kezdett járatni a vasuti állomáshoz. Ugy bizony, hatvan esztendővel ezelőtt indult meg az első szegedi bérkocsi; a békés életü s sztoikus nyugalma konflislovak vajjon gondolnak-e erre a jubileumra?

Még nagyobb baj lett az alföld-flumei vasúttal, mely pontosan ötven évvel ezelőtt kezdett el szaladgálni. Állomása a mai rókusai pályaudvar volt, mely akkor épen a világ végére esett. Könnyebb volt átuszni az Acheron vizén, mint kijutni épkezláb a rókusai pályaudvarra! A gázgyár vonaláig még csak el lehetett haladni; ott állt a város budai kapuja, mely a lakott vidékek végét jelezte. Onnantól kezdve elképzelhetetlen sártenger terült el s mikor a város a pályaudvarhoz vezető utat végre kiköveztette, a puha, agyagos földből kifordultak a kövek és mindenféle jármű valóságos életveszedelemmel közlekedett azontul. Ösmertem öreg rókusai polgárokat, akik tíz esztendőn át hallgatták a vasut füttyörészését, míg végre odáig jutottak, hogy szemtől-szembe találkozzanak vele . . .

Ötvenhetet írtak, mikor a mai vasuti hidat építeni kezdték. Mintegy háromnegyed évig tartott a nagy munka s azóta a hid becsülettel teljesíti hivatását, de soha eszébe sem jutott, hogy valaha közuti híddá fog átalakulni. Máról-hólnapra merült fel ez az ideája s mi, jó szegediek és öregszi-vü patrióták, csak őszinte rokonérzéssel köszönhetjük a minden tekintetben sikerült ötletet. Az alsóváros népe ott járhat át majd ezentul a kendergyárba, de nagyon valószínű, hogy más gyártelepek is sorakozni fognak még a kendergyár mellé, valamint a bánáti rácok is közelebb jutnak át a szegedi piacra. Nagyon előnyös az a perspektíva is, amit az új vasuti hid mutat Szegednek; minden valószínűség szerint a modern hidépítés szépségével fogja diszíteni a vizpartot és meg lesz az az előnye is, hogy közelebb hozza a temesvári vasutat a város szívéhez. Egyáltalán nincs benne lehetetlenség, hogy a Tisza Lajos-körut alsó végén, a szemkór-ház táján épüljön egy új pályaudvar, melynek a szabadkai és vásárhelyi vonalakhoz is közvetlen kapcsolódása lehetne.

A város közlekedésügyének magyaranyu fejlesztése — nem is szólva a tizenhat milliós vasuti beruházásról — olyan nagy vívmánynak készül, mely a város fejlődésének esetleg megbecsülhetetlen lendülett van hivatva adni.

(d)

Véget ért az abbáziai tanácskozás.

Félhivatalosan jelentik: A viszonzó látogatás, melyet az olasz külügyminiszter osztrák és magyar kartársánál az utóbbi napokban Abbáziában tett, a két államférfiúnak ismét megadta az óhajtott alkalmat, hogy hosszabb és beható eszmecsere folytassanak mind az általános politikai helyzetről, mind ama kérdésekről is, amelyek *Ausztria és Magyarország és Olaszország viszonyát különösen érintik*. A Berchtold gróf és San Giuliano márkí között lefolyt tanácskozásokban ismét kifejezésre jutott *nézeteiknek az a teljes egybehangzása*, mely mindenkor előmozdította a két szövetséges hatalmasság érdekeit és a legutóbbi balkáni válságban elősegítette a fölvetett problémák békés megoldását. Fölis-